

ba adese ori chiar contrar voinței sale. Dela 1858 se reintórse ear' la acțiunea literară ca mai 'nainte și lucră până la capătul vieței sale 1872. El a scrisú fórte mult, putem díce, ca neci unul din acest secul, de aceea cu drept cuvênt se și numește „*părintele literaturii române*“.

Cu tóte obiecțiunile, ce se fac asupra scrierilor sale, ori care Român va recunóște însé în Heliade capul acelei pleiade, care a însemnat pentru România întregă era sa de renașcere. Ca poet și prosator a tratat despre diferite subiecte și a cântat mai cu sémă nenorocirile țerei sale. El s'a distinsú tot d'una prin cugetări nobile și înalte și printr'un stil viu și colorat. Poesia sa se asemăná mult cu poesia romantică a occidentului. Din multe poesii însé se dá pe față spiritul seú filosofic.

Eată din multele sale scrieri tipărite: 1.) *Matematica rațională, după Franchior* (1832.) — 2.) *Gramatica română* (1828.) — 3.) *Meditații poetice* (1830.) — 4.) *Regulele seú Gramatica poeziei* (1831.) — 5.) *Bărbatul bun și femeea bună*, după Marmontel; — 6.) *Luarea Corintului*; — 7.) *Mazepa*; — 8.) *Prisonierul de Chilon* (tipărite 1832.) — 9.) *Amfítrion*,